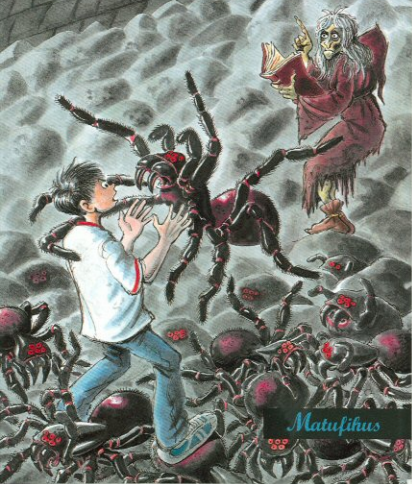

Damián Arguimbau · Anders Westenholz

FANGET I TIDEN

Matufikus

Kapitel 1: Daniel bliver kaldt

Daniel sad og downloadede det nyeste spil fra internettet, da han hørte morens stemme. Den lød hul og underlig:

“Abramelin!”

Han løftede hovedet med et ryk. Hans mor brugte kun hans åndssvage mellemnavn, Abramelin, når hun var rigtig vred. “Daniel Abramelin Holm!” sagde hun sommetider med pegefingern løftet, men han kunne ikke huske, at hun før havde brugt mellemnavnet alene. Hun måtte være vildt sur!

“Hvad er der *nu*?” svarede han, men moren sagde ikke mere. Heldigvis, for han kunne ikke så godt gå fra computeren lige nu. Det tog en evighed at downloade spillet, men det havde også en fed grafik. Han havde set en anmeldelse i *Raketfart*, og både personerne og den middelalderby, hvor de bevægede sig omkring, var kanon livagtige. Totalt sejt - hvis han nu bare kunne få fred til at få spillet ind på den bærbare.

“Abramelin!” lød det igen, og Daniel bed tænderne sammen. Morens stemme lød som om hun kaldte på ham fra bunden af en brønd, men det var selvfølgelig, fordi hans dør var lukket. Så sad hun bare i sofaen og kaldte, fordi hun ikke ville gå fra fjernsynet. Og han kunne ikke gå fra computeren, så hun måtte vente, til han var færdig. Bare hun nu ikke kom ind og så de drager og troldmænd på skærmen!

Moren *hadede* hans computerspil: Det var på grund af dem, han ikke fik lavet lektier. Det var på grund af dem, at han kom for sent i seng og ikke kunne komme op om morgenen. Det var på grund af dem, han ikke fik motion. Dybt åndssvagt! Børn læste heller ikke lektier før computerspillenes tid, og de gad heller ikke stå tidligt op i gamle dage.

“Abramelin!”

Den måtte være helt gal, for morens stemme lød vildt utjekket. Hæs og hul - måske var hun ved at blive suget ind

af fjernsynsskærmen. Når han endelig kom ind, kunne han kun se hendes fødder stikke frem fra tv'et, mens hun var på vej ind i *Baywatch* eller *Venner*. Men det var vel også dér, hun allerhelst ville være.

Så - endelig! Han klikkede på *accept*, og nu manglede han kun at kontrollere, at spillet fungerede. Men han måtte hellere gå ind og sige noget til sin mor, før hun gik helt agurk. For en sikkerheds skyld klikkede han sig lige ind på en side med regnestykker, så det så ud, som om han lavede lektier, hvis moren åbnede døren. Så rejste han sig og gik ind i dagligstuen.

"Hvad er der?" spurgte han. "Jeg sad og lavede en matematikopgave."

Moren sad i sofaen. Hun tog ikke blikket fra skærmen.

"Det er da udmærket," sagde hun fraværende. "Kan du finde ud af den?"

Der væltede en latterkaskade ud af fjernsynet, men moren smilede ikke.

"Ikke helt. Jeg bliver nødt til at gå hen til Kasper og få ham til at hjælpe mig."

En lodret rynke kom til syne mellem morens øjenbryn.

"Skal du nu hen til Kasper igen?" sagde hun - præcis, som hun havde sagt hver eneste eftermiddag de sidste femtusind år. "Han får endnu dårligere karakterer i skolen, end du gør."

Daniel trak vejret tungt. For en gangs skyld havde hans mor *lidt* ret. Skulle Daniel virkelig have hjælp til en matematikopgave, var det i hvert fald ikke Kasper, han ville spørge.

"Og så sidder I foran computeren til langt ud på natten, mens I spiser chips og drikker cola og spiller de rædsomme computerspil. Du ved, jeg har forbudt dig at spille de voldelige spil, ikke?"

Jo tak! Det var svært at glemme, når hun mindede ham

om det tre gange om dagen.

“Jeg må se at få snakket med Kaspers mor,” fortsatte moren, mens det veloplagte publikum igen hylede af grin. Et par gange om ugen skruede hun halvt ned for lyden, greb telefonen og talte alvorligt med Kaspers mor. Når det ikke var computerspillene, de to mødre jamrede over, kørte de løs om, hvor skadeligt det var med chips, burgere og cola, og hvor *forfærdeligt* drengene så ud i low waist bukser.

“Hvorfor kaldte du på mig?” spurgte han.

Igen rynkede moren panden.

“Jeg kaldte ikke på dig.”

“Nå, men så ...” sagde Daniel og forsvandt ind på sit værelse. Hvis moren havde glemmt, at hun kaldte på ham, var der jo ingen grund til at minde hende om det. Han måtte hellere vente med at kontrollere spillet, til han var kommet hen til Kasper. En gang imellem insisterede moren på, at de skulle sidde og hygge sig sammen og komme hinanden ved. Så sad Daniel et par timer sammen med sin mor og gloede fjernsyn og spiste gulerodssticks med en fedtfattig dip.

Daniel kunne huske tiden, før hans far kom på hospitalet. Dengang, han var lille. Dengang, hvor de alle tre *gjorde* ting. Hvor hans mors øjne endnu ikke var blevet firkantede og flimrede let, når hun ikke lige sov. Men nu så det ud til, at hans far aldrig nogensinde ville blive rask igen.

Hurtigt pakkede han den bærbare sammen. Den var næsten helt ny og utroligt hurtig, og så havde den solcellebatteri, der kunne lades op uden at man skulle bruge en stikkontakt. Ikke at han havde haft brug for det, men det var temmelig cool. Han havde fået den i julegave af sin far her for et par måneder siden. Pludselig en eftermiddag midt i december var faren henne på hospitalet vågnet op af sin koma, havde forlangt en telefon og havde fra forretningen bestilt deres dyreste bærbare sendt hjem til sin søn. Så havde han igen lagt sig ned og var tabt for omverdenen.

“Nå, men hygge,” sagde han, da han gik gennem stuen. “Jeg spiser nok henne hos Kasper.”

Som altid gav det et lille sæt i moren, da han passerede foran tv’et.

“Det gør du sikkert,” sagde hun. “Men *hvad* spiser du?”

Daniel sukkede og begyndte at tage trøjen på ude i entreen.

“Hvordan skulle jeg vide, hvad Kaspers mor finder på til aftensmad?” sagde han - temmelig højt for at kunne høres gennem latteren fra fjernsynet.

“Det er jo heller ikke dét, I spiser, vel? Når I har siddet og fyldt jer med junkfood, har I slet ikke appetit til at spise rigtig mad.”

Nej – heldigvis! Kaspers mor var overvægtig, så hun lavede ikke andet end ruskomsnusk af auberginer, rosenkål og den slags. Det var hende, der havde fået Daniels mor med i en forældregruppe, der blandt andet bekymrede sig over de unges spisevaner og de voldelige computerspil. Heldigvis var Daniel og Kasper en aften løbet tør for cola, og Daniel var rendt ned på kiosken for at hente mere - og der havde han overrasket Kaspers mor i færd med at hærge slikhylden. Han havde lovet ikke at fortælle det videre, mod at hun til gengæld ikke blandede sig i, hvad Kasper og Daniel åd, mens de spillede computerspil.

“Vi ses,” råbte Daniel ind gennem døren, før han hurtigt løb ned ad trappen. Heldigvis var moren ikke kommet i tanker om, hvorfor hun havde kaldt på ham. Men han var dårligt nok kommet ned på gaden, før han igen hørte hendes stemme kalde: “Abramelin!”

Nu råbte hun efter ham ud ad vinduet! Han kiggede op på anden sal, men han kunne ikke få øje på hende, og vinduerne var lukkede. Hun måtte have hevet hovedet ind igen. Daniel trak på skuldrene og løb ned mod hovedgaden. Han kunne dårligt nok vente med at vise Kasper det

nye spil: *Laserkill III* – 95% i *PC Gamer* og betegnelsen *super-tjekket, herrefed grafik*. Han var næsten nået frem til bussens stoppested, da stemmen lød for fjerde gang: "Abramelin!"

Det kunne ikke være moren, der råbte ud ad vinduet - han ville ikke kunne høre hende så langt med alle de biler, der fræsede forbi ude på vejen. Hun måtte være løbet efter ham! Heldigvis stoppede bussen i det samme, og Daniel sprang op i den, viste sit kort og fandt et sæde, hvor han ikke kunne ses fra fortovet. Let nok, for ruderne var helt grå af støv. Da der ikke var andre, der skulle med bussen, kørte den med det samme, og Daniel åndede lettet op.

Hvis der virkelig var noget, hans mor ville, kunne hun ringe hen til Kasper - det havde hun gjort før. Men indtil videre var han i sikkerhed. Men hvorfor var hun løbet efter ham? Måske fordi hun var kommet i tanke om, at hun havde glemt at spørge ham, om han havde husket at få sin medicin med. Moren mente, at når han hele tiden sad foran computeren og væltede cola og junkfood i sig, måtte han allermindst få forstoppelse og hovedpine, og derfor tvang hun ham til at gå rundt med en æske piller, der kunne holde ham i live, til ambulancen kom.

Forsigtigt satte Daniel computertasken på sædet ved siden af sig. Det var dog et underligt sæde! Gammelt, slidt og møgbeskidt. Fuldt af revner, og han kunne ikke engang se, hvad det var lavet af. Det lignede læder, men hvem ville sætte rigtigt læder på sæderne i en bus? Han kiggede op og så, at resten af bussen også var underlig. Ingen reklamer, ingen stopknapper og ingen plads til barnevogne. Halvmørkt var der også, for der var intet lys noget steds. Det måtte være en gammel model, de havde hentet frem fra bilkirkegården på grund af overbelastning. Men buslinien virkede ikke netop overbelastet, for der var kun to-tre passagerer med bussen foruden Daniel. Og nu havde de kørt temmelig længe uden at stoppe. Det var svært at se, hvor langt

de var kommet, fordi ruderne var så møgbeskidte. Daniel måtte hellere sige til chaufføren, at han skulle af ved Tingvej.

Kapitel 2: En bus fuld af mumier

Daniel rejste sig for at gå frem til chaufføren. Der var ingen stænger til at holde fast i, så han blev slynget over mod sædernes rygge, hver gang bussen slingrede eller gav et hop. Så ujævn var Amagerbrogade da heller ikke! Var han overhovedet kommet i den rigtige bus? Han havde været alt for optaget af at komme væk fra sin mor til at kigge på bussens nummer, før han sprang ind.

Lige nu følte det mest, som om de kørte over en frosen pløjemark. Selv om Daniel dårlig nok kunne stå oprejst, måtte han se at komme frem og snakke med chaufføren, så han kunne blive sat af.

Endelig nåede Daniel frem til førerhuset. Manden havde hverken uniform eller kasket på, men noget slidt, oldgamelt tøj, som han nok havde fundet i en container.

“Undskyld,” sagde Daniel. “Men jeg skal af ved Tingvej.”

Det lod ikke til, at chaufføren hørte ham. Han sad krummet frem over rattet som en kæmpe stor tudse, mens han brugte hele kroppen til at dreje med. Og stødene i bussen blev hele tiden værre. Kørte de i det hele taget på en vej? Daniel prøvede at kigge ud gennem forruden. Den var utroligt beskidt, og desuden så det ud, som om de kørte gennem tæt tåge.

“Jeg skal af ved Tingvej!” råbte Daniel, men manden reagerede overhovedet ikke. Det var fuldstændig vanvittigt at køre så hurtigt, når sigtbarheden var lig nul!

“Jeg vil af!” skreg Daniel lige ind i øret på manden. “Stop!!!”

I det samme gav det et særligt voldsomt stød i bussen, og Daniel blev slynget bagud mellem sæderne. Han landede på ryggen i mellemgangen. Nu ville han få ballade med sin mor fordi han havde svinet sine bukser til. Da han

var kommet op at stå, kiggede han sig rundt efter de andre passagerer. De måtte jo kende bussen og vide, hvordan man fik den stoppet.

Den nærmeste var en kvinde. Hun havde et brunt tørklæde trukket op over hovedet, så man kun kunne se spidsen af hendes næse.

“Undskyld!” råbte Daniel højt, for hele bussen skramlede og klaprede. Men lige meget, hvor højt han råbte, sad hun helt ubevægelig. Sad bare og gængede fra side til side i takt med bussens bevægelser.

Var de alle sammen totalt døde? Det var ligesom, han slet ikke var der.

Daniel kiggede sig rundt i bussen, og et stykke længere tilbage fik han øje på en mand, der sad og sov med sin hat trukket ned i panden. Slingrende arbejdede Daniel sig bagud gennem midtergangen, til han var nået hen ud for den sorte, støvede hat.

Efter forgæves at have råbt undskyld et par gange, var Daniel efterhånden blevet sur. Han løftede op i hatteskyggen. Manden havde tyndt, gråt skæg, og hans ansigt virkede helt udtørret. Daniel skulle lige til at ruske manden i skuldrene for at vække ham, da han opdagede, at øjnene i det grå ansigt allerede stod åbne. Og de var lige så udtørrede som resten af ansigtet.

Det var slet ikke nogen mand – det var en mumie!

Uvilkårligt tog Daniel et skridt tilbage og gik igen på røven. Og mens han kom på benene og slingrede tilbage til sin plads, tænkte han, at det hele kun var en drøm. Heldigvis! Om et øjeblik ville hans mor vække ham, og han ville slet ikke brokke sig, men springe ud af sengen og give hende et stort knus!

Daniel lod sig dumpe ned på sædet ved siden af sin computertaske. Det var efterhånden blevet mørkt udenfor og inde i bussen, og selv om han vidste, det hele var en drøm,

var det alligevel megaklamt at sidde i bus med fire-fem mumier. Han måtte hellere lukke øjnene og lade som om de ikke var der.

Da Daniel igen slog øjnene op, strålede solen ind gennem støvet på bussens ruder. Selv om han ikke længere var bange for mumierne nu, hvor det var blevet lyst, havde han ikke lyst til at kigge sig over skulderen bagud i bussen. Så i stedet kiggede han ud gennem vinduet.

Græsmarker så langt øjet rakte. Stråtækte gårde spredt ud i landskabet. På markerne gik der køer, tunge og tykke og med store horn. Himlen var skyfri undtagen ude i horisonten, hvor nogle mørke skyer havde hobet sig op.

Vejen førte i en bue, og et stykke fremme fik Daniel øje på en by. En by af den vildt gammeldags slags med høj bymur og et kirkespir og et borgtårn, der ragede op over muren. En by som dem, man havde i Middelalderen.

Så svingede bussen igen, og Daniel kunne ikke længere se byen. Til gengæld blev han klar over, at det mørke ude i horisonten ikke var skyer. Det var bjerge. Og han vidste, at der ikke fandtes bjerge i Danmark.

Han var blevet kidnappet og kørt til udlandet!

Sverige, sandsynligvis. Men hvorfor skulle nogen kidnappe lige *ham*? Der måtte være sket en fejltagelse. Og så snart kidnapperne opdagede, at de havde fået fat i den forkerte dreng, ville de igen lade ham gå. Det var i hvert fald, hvad Daniel håbede.

Daniel famlede efter sin mobiltelefon og bandede. Han havde haft så travlt med at komme af sted, at han havde glemte den derhjemme!

Og inden han fandt frem til en telefon, kunne hans mor nå at flippe helt ud. Bare bussen nu snart ville stoppe, så han kunne finde et fornuftigt menneske at snakke med.

Bussen drejede rundt om en stor bakke – og dér lå den

underlige gammeldags by et kort stykke fremme. Så tæt på, at Daniel kunne se byporten og de to vagter, der stod plantet på hver sin side af den. Mere nåede han ikke at se, før bussen bumpede ind på en græsmark og stoppede.

Med et sæt sprang Daniel op, greb computertasken og spænedes hen mod udgangen. Der var kun én udgang i bussen – helt fremme ved siden af chaufføren. Men Daniel nåede frem på rekordtid. Han ville af!

Døren åbnede ikke af sig selv, så Daniel greb fat i et håndtag og trak til. Yes! Døren gik op, og Daniel tog turen ned på græsset i ét spring. Godt nok, at han var kommet hurtigt ud, for lige et øjeblik efter skramlede bussens motor, og den begyndte igen at køre. Og så var den forsvundet mellem højene.

Og så forstod Daniel det hele! Byen var naturligvis kulisse til en filmoptagelse. Det forklarede alle de underlige ting - og hvis han var blevet kidnappet, var det af en talentspejder, der havde set ham på gaden og havde afgjort, at han var lige den, de savnede til at spille drengeligen i en fantasy-film. En ny Frodo. En ny Harry Potter, selv om han ikke havde runde briller.

Måske var det Spielberg, der instruerede filmen, og når den kom som computerspil, ville Kasper flippe helt ud over at se Daniel som helten! Men de havde nok glemt at sende nogen ud for at tage imod ham - de var selvfølgelig i gang med de scener, hvor han ikke var med. Han begyndte at gå hen mod byporten for at finde filmholdet, der måtte opholde sig et sted inde i kulissen.

Daniel svedte i sin vatterede trøje. Det var mægvarmt. Slet ikke som vejret først i marts, men mere som sommeren sydpå. Men han kunne altid komme af med det overflødige tøj, når han først havde fundet filmholdet og en telefon. Han gik hen mod porten, mens han holdt ud efter en telefonboks eller bare et skilt, der kunne fortælle, hvor han var.

Da Daniel nåede frem, bukkede han høfligt for den ene portvagt. Sej makeup, mand! Det så virkelig ud, som om det ene øje var ødelagt af et sværdhug, og et mørkerødt ar løb fra øjenbrynet ned over kinden, og et gråhvidt øjeæble stirrede skråt op til højre. Hvis Daniel ikke havde vidst, at det var en skuespiller, ville han være blevet bange for manden med det sorte skæg og de gullige, knækkede tandrester.

“Mit navn er Daniel Holm,” sagde han. “Jeg kommer for at tale med ...”

Så gik han i stå. Dels vidste han jo ikke endnu, hvem han var kommet for at tale med, og dels lod manden, som om han hverken hørte eller så ham. Hans raske øje stirrede lige hen over hovedet på Daniel, og midt under Daniels spørgsmål havde han udstødt en uhyggelig rungende bøv, så Daniel kunne lugte rådden kål og mandens dårlige tænder. Lige livagtigt nok, tænkte Daniel og trådte et skridt bagud. Efter et øjeblik trak han på skuldrene og gik ind gennem byporten. Måske havde skuespillerne fået besked på ikke at reagere på mennesker i moderne påklædning.

Lige inden for bymuren førte en brolagt vej skråt til højre over en åben plads, og Daniel bemærkede, at der på begge sider af vejen stod opstillet en del statister i laset, gammeldags tøj. De stod helt tavse og ventede. Fra resten af byen kom flere til. Noget i deres tillukkede, håbløse ansigter gjorde, at han ikke havde lyst til at gå hen til dem, så han søgte til venstre ned ad en smal gyde.

Stanken var rædselsfuld! Og der var utroligt lidt plads - flere steder lukkede hustagene sig næsten sammen over hovedet på ham, og selv om solen skinnede, kunne han dårligt se, hvor han trådte. Og det havde han brug for, for gaden var belagt med en blanding af skarn, køkkenaffald og det, der var værre. Og selv om han selvfølgelig ville tjene en masse penge på at være stjerne i en film, var der ingen grund

til at ødelægge et par næsten nye løbesko.

Midt langs gyden var der en rende, hvor en tyk, gullig væske sivede ud fra skarnet i begge sider - hvis han fik foden ned i den, ville han ikke kunne slippe væk fra lugten. Så fik han mellem to bunker skarn øje på en mørk skygge, der hurtigt flygtede. Det kunne selvfølgelig ikke være en rotte, men det lignede det godt nok. Og da han havde set den første, så han snart flere. Måske var det rigtige rotter, så de i filmen om tilblivelsen af filmen kunne vise billeder af de levende rotter, der deltog i optagelserne og blev overvåget af Dyrenes Beskyttelse og ikke led overlast af nogen art.

Det var svært at gå i en bestemt retning, for gaderne drejede og krydsede hinanden på en fuldstændig åndssvag måde. Solen kunne han selvfølgelig ikke se, så han måtte passe godt på ikke at gå i ring.

Lidt efter fik den forfærdelige stank det til at flimre for øjnene af ham, og han begyndte at længes efter et sted, hvor der var lidt mere åbent mellem husene. Et øjeblik måtte han stoppe op og støtte sig til husmuren. Det følte som rigtige mursten, ru og endnu kølige efter natten. Stenene smuldrerede under hans fingre, og han kiggede undrende på sin håndflade. Det måtte have kostet spidsen af en jetjager at opføre denne her kulisse af rigtige, gammeldags mursten!

Han tørrede hånden af i bukserne og fortsatte. Et lille stykke fremme nåede han ud på en lille, aflang plads, hvor tre fire gader løb sammen. Nok lå skarnet lige så højt som inde i gyden, men her kunne han i det mindste se himlen, og der kom et pust af frisk luft ned mellem hustagene. Et øjeblik blev han stående og trak vejret dybt.

Magre hunde løb omkring, og der gik grise og rodede i skarnet. Ikke pæne, lyserøde grise, men små, rundryggede svin med sorte pletter under det skidt, der klæbede fast i deres børster. Hvis hans mor så dette her, ville hun garanteret forbyde ham at være med i filmen, uanset hvor rig og

berømt han kunne blive. Han måtte i hvert fald sørge for, at hun ikke kom på besøg, før optagelserne var færdige.

Foruden grise og hunde kunne han også se mennesker på pladsen. En mand gik i tavshed forbi ham og ind i den gyde, han lige var kommet ud fra. En gammel, laset kone gik rundt, som om hun ikke kunne bestemme sig til, hvor hun ville hen. Og henne i skyggen af et hus stod to vagter i samme påklædning som de to, Daniel havde set uden for byporten.

Over for Daniel var pladsen begrænset af lave huse med hullede stråtage. Det ene måtte vist være en bagerforretning, for der hang et skilt over døren, og på et brædebord udenfor var der lagt fem ti brød frem, mens en mand stod i døren og holdt øje med dem. Pludselig så Daniel kvinden løbe hen mod bageren, snuppe et brød og begynde at pile hen mod Daniel. Hun havde nok ikke set vagterne; i hvert fald løb de frem og afskar hende vejen ind i gyden bag Daniel. Hun nåede ikke at blive klar over, at de var der, før den forreste vagt ramte hende i nakken med sin hellebard. Hun faldt forover med ansigtet ned i skarnet, mens brødet røg ud af hånden på hende. Et stykke tid stod de to vagter og bankede løs på den gamle kvinde. Så sluttede de af med et par spark, der næsten løftede den slappe skikkelse op fra jorden. Bageren var også kommet ud fra forretningen; han tog brødet op fra den beskidte jord og tørrede det af med ærmet, mens han gik tilbage til sin forretning. Så gik vagterne hen og tog igen opstilling i skyggen.

Daniel kiggede igen rundt efter kameraholdet. Sådan en scene måtte de da filme! Måske var det bare en prøve, men så måtte instruktøren da være i nærheden. I hvert fald turde han ikke gå nogen steder, før han var sikker på, at de ikke var ved at optage noget. Man da der ikke var sket noget i et par minutter, gik han frem på pladsen. Skidt med deres optagelser! Hvis de var midt i at filme, ville de vel

råbe til ham, og så havde han endelig fundet dem.

Men ingen råbte til ham, så han fortsatte, til han var nået hen til kvinden. Hun lå sammenkrummet på siden. Hun bevægede sig ikke. Hendes åbne øjne stirrede ud i luften og blinkede ikke, når fluerne krøb over dem. Der var sivet blod ud fra hendes næse og mundvig, og i blodet kravlede fluerne.

Hun var død.

Rigtigt død.

Kapitel 3: Den rasende smed

Et stykke tid blev Daniel stående med åben mund. Det var ikke længere for varmt, og han kom til at ryste over hele kroppen. Uvilkårligt vendte han sig og så hen mod vagterne, men de stod bare og snakkede, som om de slet ikke så ham.

Så gav han sig pludselig til at løbe for at slippe væk fra det frygtelige sted. Han ville hjem! Det er åndssvagt at løbe, tænkte han. Måske falder jeg og får alt det lort på mit tøj. Men alligevel løb han videre, og så hørte han igen sin mors stemme, der kaldte: "Abramelin!"

"Ja," råbte han, så højt han kunne. "Jeg er her!" Hjælp! Hjælp! havde han lyst til at skrigе, men han ville alligevel ikke vise, hvor bange han var. "Jeg er her!" råbte han igen, så hun kunne finde ham efter lyden.

Da han i det samme nåede ud på endnu et lille torv, stoppede han op. Da han var lille, havde hans mor flere gange sagt, at hvis han blev væk fra hende, skulle han ikke løbe rundt, for så risikerede de begge to at løbe i ring. Hvis han stod stille og råbte på hende, kunne hun gå efter lyden af hans stemme.

"Mor! Jeg er her!" råbte han endnu en gang. Måske lød han som et pattebarn, men han var ligeglad. Han ville væk fra dette sindssyge sted. "Mor!"

Kun ekkoet fra husvæggene svarede ham. Bag husrækken til venstre kunne han se bymuren, og over den hvælvede himlen sig, tom og gråblå. Så lød en stemme inde fra et af husene. En mand, der hylede op i raseri. Ud under et halvtag, der ragede frem, kom en dreng flintrende og bag ham en stor, sodsværtet mand, der svang en hammer i luften. Drengen løb lige forbi Daniel med munden åben af skræk. Et sekund efter indhentede manden ham og lod hammeren falde. Uden en lyd sank drengen forover i skarnet, mens manden mumlede en ed og gik tilbage til sit hus. Så

forsvandt han ind under halvtaget.

Et øjeblik blev Daniel stående uden at kunne røre sig. Drengen havde været på hans egen alder, sorthåret og uhyggeligt mager. Daniel behøvede ikke at gå nærmere for at se, at hammeren havde knust baghovedet på ham. Og i det samme hørte han igen råbet: "Abramelin!"

Det lød langt borte fra, hen over husenes tage, som om nogen råbte i en mikrofon forbundet til højtalere over hele byen. Og mens Daniel endnu stod og rystede efter at have set mordet på drengen, forstod han endelig, at det ikke var hans mors stemme.

Det var en kvindestemme, men langt mere hæs og rusten, end morens stemme nogensinde havde været. Han var lige ved at komme til at græde, men det nyttede jo ikke, at han bare stod og flæbede. Han måtte ud af byen, inden han selv blev slået ihjel, så han tørrede tårerne væk og gik hen mod bymuren, som løftede sig over de lave huses tage. Den så godt nok temmelig høj ud, men han opgav på forhånd at finde tilbage til byporten. Han kunne alt for let fare vild i de ulækre, smalle gyder.

De elendige, stråtækte rønner lå klinet op ad bymuren - så sparede de vel den ene væg. Muren selv var af store rødbrune mursten - munkesten hed det, så vidt han huskede. Hvis han kunne kravle op på et af tagene, kunne han fra husryggen nå kanten af muren, hvor den var lavest, og så trække sig op. Men det var ikke helt let at kravle op ad de gamle, vejrbitte strå, og tagspærene under dem knagede uhyggeligt. Det ville føles rimeligt tåbeligt, hvis han pludselig gik gennem taget og landede i familiens skød nede i husets dagligstue.

Men endelig nåede han tagryggen; han havde bedømt rigtigt - herfra kunne han nå murens kant. Han stillede sig på tæer og svang computertasken op, så den lå øverst på

muren. Da han havde sikret sig, at den ville blive, hvor den var, greb han om murstenskanten og prøvede at trække sig op.

Shit! Måske havde hans mor trods alt lidt ret i, at chips og cola ikke var godt for ens kondi, for han havde simpelthen ikke kræfter i armene til at løfte sig op. Det kunne de ellers altid på film og i pc-spillene. Men han var vist ingen persisk prins, og der hang ingen jordbær eller skjolde i luften til at give ham flere kræfter.

Mens han stod og pustede, hørte han nogle hunde gø og snerre. Han vendte hovedet for at kigge, men det var ikke ham, de gøede ad. Tre fire af byens hunde havde fundet den døde dreng og var i gang med at flå i liget, mens de snerrede og viste tænder ad hinanden.

Synet gav Daniel kræfter. Pludselig sad han øverst på muren og kiggede ned på dens yderside. Neden for muren var der en skrænt bevokset med græs og lave buske. Hvad der lå for foden af skrænten kunne han ikke se, for hele landskabet var dækket af en tæt, flimrende tåge. Det virkede enormt underligt, og han kunne ikke rigtigt samle mod til at springe ned. Så kunne han høre, at par af hundene var kommet op at slås. Deres knurren og fortvivlede hyl af smerte afgjorde sagen. Han ville i hvert fald ikke tilbage til byen. Hvis han lod sig falde ned lige oven i en busk, ville den nok tage af for stødet, så han ikke slog sig.

Før han kunne nå at ombestemme sig, tog han et fast tag i computertaskens håndtag og satte af fra siddende stilling. Ganske vist afbødede busken hans fald, men den kunne ikke standse faldet helt og holdent. Hjælpeløst begyndte han at rulle ned ad den stejle skrænt, mens han prøvede at beskytte sin computer for de værste stød så godt han kunne. Og pludselig var han inde i det tågede flimder.

Kulden var omkring ham, og i hans mave en frygtelig kvalme. Han rullede ikke mere, men stod i den lange korri-

dor på den afdeling for sindslidende, hvor hans far var indlagt. Engang havde en af patienterne narret sygeplejersken til at tro, at han havde taget sin medicin. Men i virkeligheden havde han spyttet den ud i vasken, og nu kom han hen ad gangen mod ...

Og så var Daniel pludselig igen ude i solskinnet. Han lå på ryggen i græsset og stirrede op i den lysende blå himmel.

“Din forvorpne skarnsunge!” skreg en stemme. “Se! Nu fik du mig til at tabe min flaske!”

Daniel genkendte stemmen. Det var den, der havde kaldt på ham, lige siden han gik fra Amager Fælledvej!